

Spiegelmann Laura **Téli időszámítás**

Ha nem gondolkodnék, biztosan sokkal boldogabb volnék, ha nem volna puncim, nem ingadoznék állandóan a vibráló érzelem és a könnyek határán, ez a száználmasan érzélgős dolog jut eszembe most, hogy jó tizenkét év távolságtartás után immár sehogy sem kerülhettem ki az utazást egy bizonyos déli nagyvárosba, melynek csak nevéből is a hideg ráz, hiába a már-már mediterrán klímája, ékszerdobozszerű belvárosa, nekem idegen és ellenséges marad, nyilván mindörökké, pedig annak idején, jó tizenkét éve, mennyire másnak láttam én ezt a várost, már távozóban, szívem tele boldogsággal és édes búcsúval, kitartott az egész vonatúton, aztán egy évig tartott még az ébredés után, micsoda egy buta fruska voltam, ezt most a vonaton, épp e bizonyos város felé haladva látom be újra, előkerestem akkori feljegyzéseimet, elragadtatott és rajongó kiscsaj voltam, tizennyolcadik életévem teljében bimbózó lányka, szelíd, még ártatlanul sugárzó, elsőéves egyetemista, viszont a legkevésbé sem ártatlan céllal utaztam szeptember vége felé egy pénteken ebbe a városba, hiszen mit is érdekelt engem az országos középiskolai röplabdabajnokság, mikor még harmadikban, valamikor fél év előtt kiléptem az gimnáziumi csapatból is, edzőnk, a tornatanárom sokáig értetlenkedett, mit is érthetett volna abból, hogy egyszer csak eluntam az egészet, nem érdekelt már semmilyen labdamenet, semmilyen stratégia, fel nem foghattam, miért kellene nekem egy labdát a levegőben tartani, vagy a hálón túlra juttatni ideoda ugrálva, és hogy miért csináltam ezt korábban oly intenzíven, a mester a hátralévő másfél év alatt még jópárszor próbált meggyőzni, menjek vissza, nagyon jó vagyok, és a csapatnak szüksége van rám, de nem járt sikerrel, bár néhány meccsüket még megnéztem, illetve őt néztem, ahogy a pálya szélén fel-alá járkált, szinte kizárólag őt figyeltem, nyilván épp úgy, ahogy korábban ő figyelt engem az edzések és a meccsek alatt, gyakran rajtakaptam, hogy engem bámul, akkor ez nagyon hízelgő volt, nyilván, hát melyik bakfislány hiúságának nem hízeleg, ha egy jóképű, nála jóval érettebb, kisportolt férfi megnézi, amint rövid sortban és szűk pólóban ugrabugrál, főleg, ha még finom és óvatos bókákat is kap tőle, egyértelmű utalásokat, melyekre a kellő kétértelműséggel reagál, csábos mosollyal, és diszkrétan kihagyva a diskurzusból a férfi feleségét és gyermekeit, aztán valamikor szeptemberben felhívtam, mi van velem, hogy érzem magam Pesten, milyen az egyetem, kérdezte rögtön, meg hogy az itteni csapatba beléptem-e, jól vagyok, nem léptem be, de lemennék az országos bajnokságra drukkolni, nagyon jó, hát persze, jöjjön, minden egyértelmű volt, mindkettőnk számára, nem nagyon gondolkodtam, és boldog voltam, ahogy ez jegyzeteimből látszik, az akkori vonatút izgatottságára emlékszem a mostani vonatúton szorongva felidézvén a tizenkét évvel ezelőtti történetet, akkor nagy békesség nőtt bennem, hiába a mocskos vonat, hiába van tele hétvégre hazautazó, már kissé ittas melósokkal, engem kaján meglepéssel töltött akkor el, hogy ők holtfáradtan mennek a családhoz haza, én meg ..., és magamban kimondtam a szót, mintha már ezredszer mondanám ki és tenném meg, most pedig, a vonaton ülve ismét kimondom ezt a szót,

immár hangosan, magam elé, olyan rutinnal, mint aki legalább ezerszer kimondta azóta, s tette talán ezernél többször is, késő délután érkeztem meg a sportcsarnokba, és nem érdekelt, hogy ki játszik éppen és kivel, csak őt kerestem, de nem találtam, a csapatot sem, az első verseny nap jó része már lement, az információn azt mondták, hogy valószínűleg elmentek a szállásukra, de azt nem tudták megmondani, melyik kollégiumban lehetnek a három közül, már majdnem pánikba estem, hogyan találom így meg, előkeresték a három címet, el is magyarázták, hogyan juthatok el egyikbe, másikba, jó nagy távolságra voltak ezek egymástól, nem érdekel, mondtam magamban, megtalálom, meg

kell találnom, kimentem, ő pedig ott jött velem szemben, előbb a cipője, aztán a farmernadrágja, majd az inge, végül az arca is kirajzolódott előttem, a haját még nem vágatta le, már akkor is öszült, erre emlékszem, próbáltam az első tekintetéből kiszűrni a jövőnket, írtam a jegyzetemben, most megmosolygom akkori gyógyíthatatlanul romantikus lényemet, valami apró kis szikra, ha volt, de azért örült nekem, hogy nem kerültek el egymást, beültünk egy meccsre, mert látni akarta másnapra fő ellenfelüket játszani még egyszer, közben beszélgettünk, de még semmi különös nem történt, ezt is felírtam, közben egyszer hozzám ért a karja, ez jó volt, jó lett volna sokkal hosszabban, aztán elhúzódtam, közben azt mondta, hogy ő úgyis egyedül van a kétágyas fullextrás szobájában, aludhatnék ott én is, hogy olcsóbb legyen, igen, igen, igen, gondoltam, most meg azt gondolom, egyáltalán

nem baj, hogy alig emlékszem már, persze akkori feljegyzéseim mégiscsak jól jönnek most, hogy mindezt felidézsem, ez kedves, köszönöm, mondtam, aztán arról beszélt, hogy sok évvel ezelőtt, amikor még ő is játszott, volt egy meleg rajongója, egy csapattársa, ma találkozott vele, szintén edző és tornatanár egy másik vidéki gimnáziumban, szegény, biztos látja, hogy esélye sem maradt, hisz megérkeztem, vége lett a meccsnek, ő elment vacsorázni, engem otthagytott, nézhettem a következő, az aznapi utolsó mérkőzést egyedül, mire vége lett, ő is visszajött, fél kilencre már egészen sötét volt, gyalog indultunk el a legtávolabbi, az egyetemi kollégium felé, a főutca fényárjában egyszer csak belekaroltam, mire ő valami Cár Cecíliáról kezdett hosszan mesélni, aki a nagy szerelme volt, és hogy itt, ebben a délalföldi városban volt a nagy *széánsz*, meg hogy milyen vicces, az idősebb úr meg a babája, Tanár Úr hány éves, kérdeztem, tényleg nem tudja, kérdezett vissza, harmincnyolc, válaszolta, jézusom, mondtam, igen, az húsz év, mondta, ez sok, kérdezte, sok ez, kérdeztem, harmatosan csillogott a fű, egészen el voltam varázsolva abban a már-már mediterrán őszi éjben, legalábbis így emlékszem most, egyre riasztóbban közeledve ehhez a városhoz, melyhez valami érthető és érthetetlen viszolygás, valami egyszerűen megmagyarázható és egészen megmagyarázhatatlan félelem köt, a kézzelfogható kísértés, az évek óta hordozott vágy nyilván egészen megbolondított, ha nem volna puncim, talán boldogabb volnék, ha nem gondolkodnék most

ezen, akkor nem ingadoznék állandóan a halvány érzelem-émlék és az akkori ostobaságom miatti könnyek keskeny határán ezen a vonaton, a Tisza-hídon is csodálatos volt átmenni, a fények mind nekem és nekünk világítottak, a faszor alatt vidám, majdnem részeg fiatalokkal találkoztunk, buliba készülhettek, megérkeztünk, a kollégium kapuja előtt elengedett, nyilván a látszatra is adnia kellett, előrement, szorosán követtem, a portán kikérte a kulcsot, nem kellett külön magyarázkodnia miattam, a liftben azt mondta, hogy kezd olyan tipikussá lenni a dolog, mint valami filmben, de mi legalább láttunk néhány meccset is, kinyitotta a 418-as szobát, előreengedett, tessék parancsolni, kisasszony, tényleg fullextrás szoba volt, már a kollégiumi szobákhoz képest mindenképp, oktatói vendégszoba lehetett, gondolom, két ágy, asztalka, két piros szék, TV, saját fürdőszoba, tökéletes, leültem

az ablak alatti ágyra, ő behúzta a függönyt, menjen előre tusolni, mondta, miközben bekapcsolta a tévét, hogy valami szóljon legalább, majd fölém hajolt, most döntsük el, hogy te tegezel vagy én magázlak, mert ha együtt töltünk egy éjszakát, vicces lenne fenntartani ezt az állapotot, vagy nem, kérdezte még, nem tudom, most hasonló helyzetben hogyan válaszolnék egy ilyen kérdésre, már ha belemennék hasonló helyzetbe egyáltalán, inkább nem gondolok bele, *tegye a kezét a vállamra még egyszer, Tanár Úr*, sóhajtottam, hangulatvilágítást csinált, kimentem a fürdőszobába, sokáig és alaposan zuhanyoztam, fogat mostam, s végig az járt az eszemben, hogy most még szűz vagyok, de ha innen kilépek, már nem sokáig lesz ez a helyzet, utánam ő is bement a fürdőbe, micsoda vízállás, fordult vissza vigyorogva, nem tudtam másképp, bocsánat, mosolyogtam rá, amikor kijött, az enyémhez majdnem hasonló boxerben feszített, fehér pólóban, kikapcsolta a tévét és szinte ledöntött, juj, szorosan átölelt, kézzel-lábbal, az erotikus ringások és dörzsölődések után elkezdett csókolni, felemelt, levette a pizsamafelsőmet, én is az ő pólóját, a teste feszes volt, mellkasa sima, a melleimre bukott, lehúzta a pizsama alsó részét is, simogattam a fenekét, eszméletlen szépnek láttam, kihámozatam a boxeréből nagy nehezen, állandóan beleakadt, pedig nem volt annyira nagy neki, ezt persze csak most tudom, akkor fogalmam sem lehetett róla, és nem volt valami extra hosszú petting, nagyon hamar megpróbált belémhatolni, felszisszentem, mert megrémített, azt hiszem, a puncim nem volt felkészülve, ezt voltam képes akkor leírni, túl nagy volt hirtelen, de nagyon rendes volt, nyilván ezt akkor komolyan is gondoltam, ma már nem lennék ennyire biztos benne, bár van puncim és gondolkodom, emlékszem, nem egyszer kurvára fáj, összesen talán háromszor hittem azt, hogy vége a világnak, de nagyon akartam, az járhatott a fejemben, ezt is feljegyeztem akkor másnap, hogy Estragon is azt mondta, fáj, só, só, gondolom most is, hörgések, nyögések, már akkor sem fogtam vissza magam, ő meg nagyon gyorsan elélvezett, „na ne!”, azt hiszem, ez tett a legboldogabbá, még akkor is, ha rögtön naturálisabb vizekre eveztünk, a paplan és a lepedő egy merő vér volt, gondolhattunk volna rá előtte is, mész először a zuhanyzóba, kérdezte, aha, és hideg vízzel kijön, mondtam, a menstruációs tapasztalatok előnyei, nevetett, lemostam magam, vagyis a vért, a spermát, most csak úgy tudok visszagondolni rá, hogy a hideg víz mennyire jó, kihozza a vért az ágyneműből, meg az ő piszkát is belőlem, de akkor ez eszembe se juthatott, megmostam az arcom is, aztán ő következett, meztelenül bújtunk be a másik ágyba, irtózatosszerű összegabalyodás volt, én pedig boldog voltam, simogatott, csókolgatott, és azt mondta, hogy nagyon szenvedélyes vagy, Lorka, vigyázz, mert ettől megijednek a fiúk, erre megcsókoltam és lent voltam, de nem igazán működött a dolog, honnan is tudhattam volna, mit és hogyan kellene csinál-

nom, inkább újra elkezdünk szeretkezni, ezt a szót akkor is furcsa volt leírni, a lap szélén találtam ezt a megjegyzést, persze akkor egész más miatt lehetett furcsa, mint most gondolom, szóval csináltuk, azt hiszem, ekkor az volt a cél, hogy nekem legyen nagyon jó, és majdnem az is lett, bár egyszer megint nagyon fáj, viszont az a mély fájdalom ekkorra lecsillapodott, pedig most erőszakosabb volt, szenvedélyes, tényleg Szenvedélyes, jaj, képes voltam akkor ezt nagybetűvel is leírni, nem kellene gondolkodnom, több pózt is kipróbáltunk, hörgés és miegymás, a fenekemre élvezett, megint tiszta vér voltam, ennek újfent nem örült túlságosan, fürdés, a tükörben csapzott haj és csatagos tekintet, de most ő ment először, aztán fel is öltözött, hát jó, mondta is, hogy fáradt, de olyan nagyon jó volt hozzábújni, meg is köszöntem neki, mondjuk most nagyon nem köszönném meg, gondolom a vonaton ülve, aztán megkérdeztem, hogy mikor döntött úgy, hogy igen, legyen meg, amikor kijöttem a mosdóból, válaszolta, soha nem tervezek előre, mindig azt teszem, amit érzek, nem tervezek előre semmit, én meg nyilván elhittem neki ezt az innen nézve igencsak átlátszó hazugságot, azt mondtam, én sem, ez legalább majdnem igaz volt, illetve később mindenképp az lett, szavalni akartam neki, valami szépet, de mind úgy kezdődött, hogy szeretlek, és nem akartam olyat mondani, amit nem éreztem magaménak és igaznak egészen, éjszaka nagyon közel voltunk egymáshoz, beszélt megint az életkorról, hogy nem fekete és fehér, hanem pepita és szürke, de most már van egy lila folt piros pöttyökkel, ezt most nem egészen értem, és hiába próbálok visszaemlékezni erre, sehogy sem sikerül, ha nem gondolkodnék, biztosan sokkal boldogabb volnék, azon az éjjel többször felkeltem, fáj a derekam, féltem, hogy az ébresztőóra nem fog csörögni, nyolckor kikeltem az ágyból, visszafeküdtem, még van egy óránk, mondta, de nem mertem hozzábújni, kintről rettenetes kopácsolás hallatszott, az utat törték föl, rágömbölyödtem a hátára, felvettem az alakját, hátranyúlva átölelt, gondoltam, ez jogot ad nekem is az ölelésre, sokáig így maradtunk, aztán megcsókolta a vállán lévő kezemet, és elment tusolni, én lehúztam az ágyneműt és vártam, mert aztán elment reggelizni, amikor pedig visszajött, leült az ágy szélére velem szemben, azt mondta, nem tud beszélni, és hogy ez ritka, mondtam, jó, hogy ennyit adtam, jó volt neki az éjjel, kedves Lorka, így mondta, ahogy az éjszaka folyamán is többször, törökülés, összetett kezek, az övé az enyémbe, és az egész az övében, boldog voltam, folyamatosan, a cipőt felhúzza azt mondta, hogy vagy ő vagy én, valakinek mennie kell, tudom, válaszoltam, majd én, merthogy ennyi volt, tudom, keressek saját korosztályomból valakit, vagy valami pesti elvált férfit, tanácsolta, ezen nevtünk, pedig éjszaka azt mondta, jobb, hogy nem egy velem egykorúval történt, reggelre viszont nem volt biztos semmiben, az ő egyetlen kérdése az volt, hogy mi készlet egy tizennyolc éves lányt erre, a kínlódásomat látva inkább sztornózta a kérdést, amikor felálltunk, mindkettőnk szeme könnyes volt, ennyit még soha nem vitt el belőlem tanítvány, mondta, lesz ez még több is, mondtam, igen, kérdezte, igen, válaszoltam, a hiány, de rámosolyogtam újra, fe-

hér sirályok rózsaszín tengerparton, jaj, micsoda hasonlataim voltak akkor, ezt például szerencsére teljesen el is felejtettem azóta, a portánál már nagyon fáj, ott mondtam, hogy most a pályaudvarra megyek, nem akarok egyetlen mérközést sem látni már, de azután ne higgyen semmi itteni rózsaszínben, szólítottam föl, miközben én meg még nyilván hittem, gondolom most, hogy egészen közel jár vonatomb e városhoz, egy darabig együtt mentünk még az utcán, némán, ragyogott a nap, a szél kavargatta a faleveleket, ez legalább gyönyörű volt, aztán egyszerűen csak elköszöntünk egymástól, semmi csók vagy ölelés, puszi se, csak szia, szia, két-három lépés után még visszaszóltam, hogy majd itt benn, és a szívemre mutattam, én kis naiv, ez nagyjából még egy évig tartott, senkihez nem mertem szólni ezután sokáig, férfihöz főleg nem, egy évig csúnya voltam, és minden hitemet elvesztettem, hogy a hímelek előtt vonzó lehetek még, nem volt puncim, sem vibráló érzélem, csak könnyek, rengeteg sírás, ez persze elég szárnalmas betegsége a nőstény állatnak, gondolom most, akkor egy bő évig mélyponton volt a társasági életem, azaz nem is volt egyáltalán, még a kollégiumi szobatársammal se nagyon beszéltem, egyszerre csak mintha minden eltűnt volna, vagy, hogy pontos legyek, mintha én tűntem volna el, Pestre visszaérve már fáj az arcom a borostájától, ömlött belőlem a vér, három nappal korábban kezdtem menstruálni, a kollégiumban sokáig és alaposan zuhanyoztam, fogat mostam, szerintem kimostam magamból a szűzhártyám, másfél mázsa volt, ezt is a jegyzeteimben olvasom, *azt* követő éjjelen már nem is tudtam aludni, akkor kellett visszaállítani hajnalban az órát, kezdődött a téli időszámítás, ez esetemben egy évig tartott, nem érdekelt senki és semmi, mert hát mi is tett volna vonzóvá mások szemében, korábban ugyan mindig akadt néhány fiú, aki különböző okokból akart engem, akkor még biztos voltam a külsőmben, a kisugárzásomban, és a tudat, hogy valaki akar engem, kielégítette az éneket, ezután pedig azon tűnődtem, hogyan is gondolhattam valaha, hogy kívánatos vagyok, visszaállítottam az órát, visszaforgattam az időt, sajnos csak egyetlen órácskával, nyár- és szüzességbúcsúztatás volt, reggelre már nagyon rosszul voltam, nem kaptam levegőt, a szám kiszáradt, teljesen megkeményedett bennem a nyálka, egy évig keményedett és vastagodott, ha nem gondolkodtam volna, könnyebben boldogulhattam volna talán, esetleg még puncim is lett volna abban az egy évben, vibráló érzélem és könnyek határán, de mit tudhattam én ezt akkor, épp csak aszszonnyá tett bakfis, hüvös, őszi hajnal, kilencszázkilencvennégy.

Reggel

Tegnap este azzal feküdtem le, pedig csak egy félliteres Kalinkát fogyasztottam el péntek este tiszteletére a fotelben ülve és szigorúan magam elé bámulva, hogy talán mégsem jó ez így, ahogy van; van valami természetellenes abban, hogy még mindig élek, mintha mi se történt volna, holott épp itt van a probléma, hogy semmi sem történik; történjék hát végre valami, gondoltam, de azt hiszem, ekkor az történt, hogy belezuhantam egy újabb rémálomba, jobb is, hogy nem emlékszem rá, ellenben most felébredve azzal szembesülök, hogy merő vér az ágy, három nappal hamarabb jött meg, és még csak nem is fáj annyira a hasam, mint ilyenkor szokott, igaz, ennyire bőven sem ömlött még belőlem a vér, leginkább mintha külön bevagdaltak volna álomban, de ez pusztán agyrém, milyen az, ha *ennyire* történik valami, áztat-harom hideg vízbe a lepedőt, ma még pasizni akartam, így viszont nem nagyon fog menni, én most akkor inkább iszom.